

12
כעַמְלָגֶה

ผลการคึกคักกวิจัยเมื่อเร็วๆ นี้ระบุว่าคนօเมริกันที่ไว้ไปใช้เวลาประมาณ 8 ชั่วโมงต่อวันกับสื่อสิ่งพิมพ์และอิเล็กทรอนิกส์ที่บ้าน ที่ทำงาน และระหว่างการเดินทางโดยรถยนต์ ตัวเลขดังกล่าวแยกเป็นการดูโทรทัศน์ 4 ชั่วโมง พังวิทยุ 3 ชั่วโมง และฟังเพลงที่บันทึกไว้ครึ่งชั่วโมง และอีกครึ่งชั่วโมงอ่านหนังสือพิมพ์

บทบาทหลักของข้อมูลในสังคมօเมริกามีประวัติย้อนหลังไปถึงความเชื่อพื้นฐานของผู้ร่วมรัฐธรรมนูญสหราชอาณาจักร ว่าบุคคลที่รู้ข้อมูลดีจะเป็นคนที่พิทักษ์เสรีภาพของตัวเองได้อย่างแข็งขัน ผู้ร่วมรัฐธรรมนูญได้รวมเอาแนวคิดสุนทรีย์ไว้ในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญบทแรกซึ่งระบุว่า “ลักษณะการสจ.ไม่บังคับให้กฎหมาย... ที่ลิตรอนเสรีภาพในการออกเสียงหรือเสรีภาพของสื่อ” ผลของมาตรฐานนี้ทำให้สื่อต่างๆ ทำหน้าที่เฝ้าดูการดำเนินงานของรัฐบาลและเรียกร้องความสนใจเมื่อเจ้าหน้าที่ทำผิดและละเมิดธิส่วนบุคคล

บทແກ່ໄຂเพิ่มเติมฯ บทแรกและแนวคิดทางการเมืองที่อยู่เบื้องหลังให้เสรีภาพเป็นพิเศษแก่สื่อօเมริกันในการรายงานข่าวและแสดงความคิดเห็น ในคริสต์ศตวรรษ 1970 นักเขียน օเมริกันได้เปิดโปงกรณีวอเตอร์เกตที่อื้อฉาว ซึ่งจบลงด้วยการลาออกจากประธานาธิบดี ริชาร์ด นิกสัน และหนังสือพิมพ์ օเมริกันก์ตีพิมพ์หนังสือ “เอกสารเพน>tagon” (Pentagon papers) ซึ่งเป็นเอกสารลับเกี่ยวกับบทบาทของสหราชอาณาจักร ในสังคมเมือง การรายงานของสื่อต่างๆ ถึงการหลอกลวงเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ซึ่งถูกตีขึ้นในบางประเทศอาจทำให้หนังสือพิมพ์ถูกจับหรือปิด แต่ในสหราชอาณาจักร สามารถรายงานข่าวได้อย่างเสรี และรัฐบาลไม่สามารถลั่นปิดสื่อได้ และรัฐบาลเองก็ไม่สามารถถูกหมิ่นประมาท และก่อนที่จะถูกห้ามสื่อรายงานได้ กลับดีมาก เจ้าหน้าที่รัฐบาลถึงหน้าที่ต้องพิสูจน์ว่ากำลังดำเนินการใดๆ ที่ไม่ใช่เป็นความเห็นเท่านั้น แต่ยังทำไปด้วยความประسنั้น

เราจะกล่าวถึงหัวข้อสื่อทั่วโลก ในบทนี้ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และสื่อกระจายเสียง และประเด็นปัจจุบันที่เกี่ยวกับสื่อ

หนังสือพิมพ์: การเบิกทางสำหรับเสรีภาพของสื่อ

ใน พ.ศ. 2543 สื่อเฉลิมพลลงวันครบรอบ 300 ปีในจีนฯ เป็นสถาบันหนึ่งของօเมริกา หนังสือพิมพ์ฉบับแรกในอาณานิคม คือ Publick Occurrences: Both Foreign and Domestick ออกมาได้วันเดียวใน พ.ศ. 2233 ก่อนจะถูกเจ้าหน้าที่อังกฤษปิดลง แต่หนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ ก็ออกมาและ ในคริสต์ศตวรรษ 1730 สื่อของอาณานิคมก็แข็งแกร่งขึ้น พอที่จะวิจารณ์ผู้ว่าการชาวอังกฤษ ใน พ.ศ. 2277 ผู้ว่าการรัฐนิวยอร์กกล่าวหา จอห์น ปีเตอร์ เชนเจอร์ ผู้พิมพ์วารสาร New York Weekly Journey ว่าทำให้เขาเลื่อมเสีย หนาบของ เชนเจอร์ ชื่ออลีชาแนเดอร์ แมมิลตัน โต้ว่า “ความเป็นจริงของข้อเท็จจริง” คือเหตุผลเพียงพอให้ตีพิมพ์เรื่องได้ ลูกขุนตัดสินปักป้องเสรีภาพของสื่อและยกฟ้อง เชนเจอร์

เมื่อถึงคริสต์ศตวรรษ 1820 ก็มีหนังสือพิมพ์รายวัน ประจำวัน 25 ฉบับและรายสัปดาห์กว่า 400 ฉบับตีพิมพ์อยู่ในสหราชอาณาจักร บริสตอล คือตั้งหนังสือพิมพ์ New York Tribune ใน พ.ศ. 2384 ซึ่งกลายมาเป็นหนังสือพิมพ์ที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดในประเทคโนโลยี นักหนังสือพิมพ์ยกษัตริย์ สองคนคือ โจเซฟ พูลิตเซอร์ และ วิลเลียม รามดอลฟ์ แฮร์สท์ เริ่มสร้างอาณาจักรหนังสือพิมพ์ของตนหลังจากสังคมกลางเมืองօเมริกันสิ้นสุดลง (พ.ศ. 2404-2408) ทั้งคู่เป็นนักสู้ไม่ยอมแพ้่ายๆ จึงใช้วิธีการรายงานข่าวแบบ “yellow journalism” คือการรายงานข่าวอย่างตื้นตัน แต่บ่อยครั้งเป็นข่าวที่ไม่ถูกต้อง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อดึงดูดผู้อ่าน ต้นศตวรรษที่ 20 บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ตระหนักว่าสื่อที่ดีที่สุดที่จะทำให้คนอ่านสนใจคือ การเสนอข่าวทุกແม müโดยไม่เข้าข้าง

(หน้าตรงข้าม) หนังสือพิมพ์กำลังออกจากแท่นพิมพ์ (ล่าง) ห้องข่าวของชิคาโก ทรีบูน ให้บริการแก่ทั้งหนังสือพิมพ์และสถานีเคเบิลโทรทัศน์ชิคาโก ทรีบูน

ฝ่ายใต้ฝ่ายหนึ่ง มาตรฐานการรายงานข่าวตามความเป็นจริง เป็นธรรมเนียมที่สำคัญที่สุดของการทำข่าวแบบอมริกัน อีกรูปแบบหนึ่งที่โดดเด่นในการทำข่าวแบบอมริกันซึ่งต้นตระเวนที่ 2 คือการสร้างเครื่องข่ายหนังสือพิมพ์แบบบลูโค้ช ซึ่งดำเนินการภายใต้เจ้าของเดียวกัน นำโดยกลุ่มที่เป็นเจ้าของโดยเอิร์ลส์ แนวปฏิบัติดังกล่าวเริ่มแพร่ขยายอย่างรวดเร็วหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และปัจจุบัน ร้อยละ 75 ของเจ้าของหนังสือพิมพ์รายวันในอเมริกาเป็นบริษัทที่มีเครือข่ายแบบบลูโค้ช

เมื่อโทรศัพท์เริ่มเข้ามายืดใหญ่ในคริสต์ทศวรรษ 1940-1950 สื่อเอล็กทรอนิกส์แบบใหม่ทำให้ยอดจำหน่ายหนังสือพิมพ์ลดลง ผู้อ่านมากไม่สนใจหนังสือพิมพ์รอบบ่าย เพราะดูจากประจําวันได้จากโทรศัพท์ ใน พ.ศ. 2514 66 เมืองในสหรัฐฯ มีหนังสือพิมพ์รายวัน 2 ฉบับหรือมากกว่านั้น โดยปกติจะออกในช่วงเช้าและช่วงบ่ายอย่างลักษณะ ใน พ.ศ. 2538 มี 36 เมืองเท่านั้นที่ยังมีหนังสือพิมพ์รายวัน 2 ฉบับหรือมากกว่านั้น

โดยรวมแล้วจำนวนหนังสือพิมพ์รายวันตกลงจาก 1,772 ฉบับใน พ.ศ. 2493 เหลือเพียง 1,480 ฉบับ ในปี พ.ศ. 2543 และจำนวนหนังสือพิมพ์วันอาทิตย์ก็เพิ่มขึ้นจาก 549 ฉบับในปี พ.ศ. 2493 เป็น 917 ฉบับ ในปี พ.ศ. 2543 ยอดรวมทั้งหมดเป็นตัวเลขสูงสุดของหนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายรวมสูงสุดในโลกคือ 115 ล้านฉบับ แต่หนังสือพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐฯ ก็มียอดจำหน่ายลดลงในช่วงหลังๆ นี้ซึ่งเป็นแนวโน้มที่เกิดขึ้น เพราะมีข่าวทางโทรศัพท์และแท็บเล็ตข่าวอื่นๆ มาขึ้น

หนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายสูงสุด 5 อันดับแรกใน พ.ศ. 2543 คือ Wall Street Journal (1,762,751 ฉบับ), USA Today (1,692,666 ฉบับ), the New York Times (1,097,180 ฉบับ), the Los Angeles Times (1,033,399 ฉบับ), and the Washington Post (762,009 ฉบับ)

หนังสือพิมพ์น้องใหม่ที่สุดในจำนวนนี้คือ USA Today เป็นหนังสือพิมพ์ที่วางแผนหุ้นทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 หลังจากทำกำไรวิจัยอย่างถ้วนโดยเครือข่ายแกนเน็ต หนังสือพิมพ์ฉบับนี้มีจุดขายที่กรุงพิกัดดีไซน์ สี และภาพถ่ายที่โดดเด่น และยังมีบทความล้นๆ ที่เหมาะแก่ผู้อ่านที่อาศัยในเขตตัวเมืองที่สนใจอ่านชื่อ “สรุป” มากกว่าข่าวสารๆ แบบเก่า

เทคโนโลยีใหม่ๆ ทำให้ USA Today พิมพ์อุปกรณ์ข้ายาน้ำ และทำให้หนังสือพิมพ์อื่นๆ ขยายฐานคนอ่านไปทั่วประเทศและทั่วโลก หนังสือ USA Today เขียนและปรับปรุงแก้ไขที่เมืองแมคเลน รัฐเวย์ฟอร์จิเนีย ก่อนที่จะถูกส่งผ่านดาวเทียมไปยังโรงพิมพ์ 32 แห่งทั่วประเทศและโรงพิมพ์อีก 2 แห่งที่พิมพ์สำหรับจำหน่ายในยุโรปและเอเชีย หนังสือพิมพ์ International Herald Tribune เป็นหนังสือพิมพ์ที่ขายทั่วโลกและมี

หนังสือพิมพ์ New York Times และ Washington Post เป็นจ้าของร่วมกัน โดยตีพิมพ์ผ่านทางดาวเทียมใน 11 เมืองทั่วโลกและจำหน่ายใน 164 ประเทศ

ใน พ.ศ. 2535 หนังสือพิมพ์ Chicago Sun-Times เริ่มเสนอบทความทางอินเตอร์เน็ตโดยผ่าน America Online ซึ่งเป็นบริษัทแรกๆ ที่ให้บริการอินเตอร์เน็ตผ่านคอมพิวเตอร์ ส่วนตัว ใน พ.ศ. 2546 หนังสือพิมพ์ San Jose Mercury-News ก็เริ่มตีพิมพ์ข่าวประจำวันทางอินเตอร์เน็ตสำหรับผู้ที่เป็นสมาชิก America Online โดยตัดรูปภาพหรือภาพประกอบออก ใน พ.ศ. 2548 บริษัทสื่อ 8 แห่งประกาศตั้งบริษัทเพื่อสร้างเครือข่ายหนังสือพิมพ์ออนไลน์ ปัจจุบันหนังสือพิมพ์ของอมริกัน ส่วนมากมีให้อ่านทางอินเตอร์เน็ต และคนที่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัวและเชื่อมต่ออินเตอร์เน็ต ก็สามารถอ่านหนังสือพิมพ์จากทั่วประเทศได้ภายในบ้านหรือที่ทำงานของตน

ตลาดย่อยสำหรับนิตยสาร

นิตยสารอเมริกันฉบับแรกปรากฏขึ้นหลังจากหนังสือพิมพ์ออกมามาก 50 ปี และใช้เวลานานกว่าที่จะขยายฐานไปถึงคนอ่านจำนวนมาก ในปี พ.ศ. 2436 นิตยสารที่พิมพ์จำหน่ายเป็นจำนวนมาก เช่น เมจิกบีนเครื่องแรก และใน พ.ศ. 2466 เฮนรี ลูซ ก็ออกนิตยสาร Time ซึ่งเป็นนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ฉบับแรก การกำเนิดของโทรศัพท์เป็นการแย่งรายได้จากโฆษณาที่นิตยสารเคยได้รับ ทำให้นิตยสารรายสัปดาห์บางฉบับต้องพับกิจการไป เช่นนิตยสาร The Saturday Evening Post ใน พ.ศ. 2512 นิตยสาร Look ใน พ.ศ. 2514 และนิตยสาร Life ใน พ.ศ. 2515 (ต่อมา Saturday Evening Post และ Life ได้กลับมาตีพิมพ์ใหม่ในรูปนิตยสารรายเดือน) ผู้พิมพ์นิตยสารจึงแก้ปัญหาด้วยการพยายามดึงดูดผู้อ่านเฉพาะกลุ่มมากกว่าผู้อ่านทั่วไป

นิตยสารที่มีเนื้อหาครอบคลุมสารพัดเรื่องเริ่มปรากฏขึ้น เช่น Tennis, Trailer Life และ Model Railroading นิตยสารบางฉบับก็เจาะกลุ่มผู้อ่านเฉพาะกลุ่มที่มีความสนใจ เช่นพาร์เริง ตัวอย่างเช่น นิตยสาร TV Guide, Time และ Newsweek ตีพิมพ์ฉบับสำหรับภูมิภาค นิตยสารหลายฉบับพยายามทำให้นิตยสารที่ออกในแต่ละครั้งมีเนื้อหาที่ตรงตามความสนใจของผู้อ่านแต่ละคน

การเจาะจงเนื้อหาเป็นพิเศษนี้ทำให้นิตยสารที่ตีพิมพ์ในสหรัฐฯ มียอดจำหน่ายสูงขึ้น จาก 6,960 ฉบับในปี พ.ศ. 2513 เป็น 13,878 ฉบับในปี พ.ศ. 2544 พอกลับปี พ.ศ. 2544 ร้อยละ 90 ของนิตยสารทั้งหมดในสหรัฐฯ ก็มียอดจำหน่ายกว่าหนึ่งล้านฉบับ นิตยสารที่มียอดจำหน่ายสองอันดับแรกเป็นนิตยสารที่เจาะกลุ่มคนวัยเกษียณ ได้แก่ นิตยสาร NRTS/

AARP Bulletin (21,465,126 ฉบับ) และ Modern Maturity (18,363,840 ฉบับ) ส่วนที่มียอดจำหน่ายรองลงมา “ได้แก่ Reader's Digest (12,558,435 ฉบับ) TV Guide (9,259,455 ฉบับ) และ National Geographic (7,738,611 ฉบับ)

ใน พ.ศ. 2546 นิตยสาร Time เป็นนิตยสารฉบับแรก ที่ตีพิมพ์ทางอินเตอร์เน็ตให้สามารถเรียกขึ้นมาดูได้บนเครื่องคอมพิวเตอร์ก่อนที่นิตยสารจะวางแผง ใน พ.ศ. 2549 บลล. เกตส์ เจ้าของโปรดิวเซอร์สำเร็จรูป ก็เริ่มทำนิตยสาร Slate ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมืองและวัฒนธรรม โดยดังนี้ ให้เป็นนิตยสารออนไลน์เท่านั้น (ต่อมาไม่นาน ผู้พิมพ์จะตัดสินใจให้พิมพ์จำหน้าอย่างเป็นล่มด้วย)

ในขณะเดียวกัน สื่อวุฒิแบบใหม่ที่เป็นกลุ่มสมาระห่วงหนังสือพิมพ์กับนิตยสารก็เริ่มเป็นที่นิยม ในคริสต์ทศวรรษ 1970 สื่อประเภทใหม่นี้ซึ่งเรียกว่า จดหมายข่าว (newsletter) ตีพิมพ์บนกระดาษคาดกระถางและมักมีความยาวเพียง 4-6 หน้า จดหมายข่าวเหล่านี้ถูกออกแบบเป็นรายสัปดาห์หรือรายปักษ์ โดยจะเจาะจงเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลในหัวข้อพิเศษเป็นเรื่องๆ เช่น Southern Political Report จะเป็นเรื่องของการแข่งกันรณรงค์เลือกตั้งในภาคใต้ของสหรัฐฯ และ FTC Watch ก็เป็นเรื่องกิจกรรมของคณะกรรมการการพาณิชย์ของรัฐบาลกลาง การตีพิมพ์จดหมายข่าวไม่ได้มีต้องใช้พนักงานหลายคน บางครั้งอาจมีนักข่าวเพียงคนเดียวที่ใช้คอมพิวเตอร์ทำจดหมายข่าวทั้งฉบับ

ต่อมา ก็มีนิตยสารประเภทที่เรียกว่า “zine” ออกมามี ซึ่งหมายถึงนิตยสารเฉพาะกลุ่มเล็กๆ และตีพิมพ์ออกมากเพียงจำนวนหน่อย บางครั้งมีเนื้อหาที่สร้างความตระหนกให้ผู้อ่าน เช่น Afraid เป็นนิตยสารแบบ zine ที่พิมพ์เรื่องสยองขวัญ

บทบาทของวิทยุ

การกระจายเสียงทางวิทยุเริ่งพาณิชย์ซึ่งเริ่มขึ้นใน พ.ศ. 2463 ทำให้คน们的รักกันมีเหล่งข่าวและเหล่งความบันทึกชนิดใหม่ โดยตรง ประธานาธิบดีแฟรงคลิน รูสเวลต์ เข้าใจประโยชน์ของวิทยุในฐานะสื่อเพื่อการสื่อสาร รายการ “คุยกันข้างเตาไฟ” (fireside chats) ของประธานาธิบดีทำให้คนทั่วประเทศทราบข่าวเชิงลึก และทราบเรื่องการเตรียมการรบของกองทัพในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2

การมีโทรศัพท์ให้คนดูทั่วไปหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ผู้บริหารวิทยุกระจายเสียงต้องพยายามเรื่องการทำรายการ ของตนใหม่ วิทยุแทบจะแข่งกับโทรศัพท์ไม่ได้ เพราะฝ่ายหลังมีลักษณะเรื่องตอก และรายการแสดงต่างๆ สถานีวิทยุหลายสถานีเปลี่ยนรูปแบบการเสนอรายการเป็นแหล่งเพลงจากแผ่นเสียง

ผลรวมกับการเสนอข่าวและรายการอื่นๆ เมื่อเริ่มคริสต์ทศวรรษ 1950 วิทยุกลายเป็นเครื่องประดับที่ร้อนแรงต่อวงการนักข่าว ทำให้สื่อด้านนี้รุ่งเรืองขึ้นเมื่อคนเปิดวิทยุฟังข่าวบรถไปทำงาน

การเผยแพร่ข่ายของวิทยุคลื่น FM ซึ่งมีคุณภาพเสียงดีกว่าแต่สัญญาณคลื่น AM ได้ไม่ไกลมากเท่าคลื่น AM ทำให้รายการวิทยุแยกเป็นสองฝ่ายในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1970-1980 วิทยุ FM มีรายการเพลงเป็นส่วนมาก และ AM ก็เปลี่ยนไปเสนอรายการข่าวและ พฤษภาคม

เมื่อ 25 ปีที่แล้ว รายการโทรล็อกโซว์ทางวิทยุเกือบไม่มีเลย ในปัจจุบัน รายการประเภทนี้มักมีดาวรุ่น ตามที่ชื่อเสียง หรือผู้เชี่ยวชาญเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาพูด และให้โอกาสผู้ฟังโทรศัพท์เข้าไปถามคำถามหรือแสดงความคิดเห็นออกอากาศ ปัจจุบันรายการที่เปิดโอกาสให้ผู้ฟังโทรศัพท์เข้าไปร่วมรายการมีให้ฟังตามสถานีเชิงพาณิชย์ในเมริกาเกือบ 1,000 สถานีในจำนวนทั้งหมด 10,000 สถานี

แม้โทรศัพท์จะสำคัญ แต่วิทยุยังสามารถเข้าถึงคนฟังจำนวนมากอย่างน่าทึ่ง ใน พ.ศ. 2543 ร้อยละ 99 ของครอบครัวในเมริกามีวิทยุอย่างน้อย 1 เครื่อง และโดยเฉลี่ยจะมี 5 เครื่องต่อครอบครัว นอกจากสถานีวิทยุเชิงพาณิชย์ 10,000 สถานีแล้ว สหรัฐฯ ยังมีสถานีวิทยุของราชการอีกประมาณ 700 สถานี ซึ่งส่วนมากอยู่ภายใต้การบริหารของมหาวิทยาลัยและสถาบันวิชาการและมีจุดประสงค์เพื่อการศึกษา โดยได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลและเอกชน ในปัจจุบันชาวเมริกันกว่า 20 ล้านคนฟังสถานีของทางราชการที่อยู่ในเครือข่ายใหญ่ของวิทยุสาธารณะชื่อ National Public Radio and Public Radio International ในแต่ละสัปดาห์ ใน พ.ศ. 2544 และ 2545 บริษัทเอกชนใหญ่ 2 แห่งเปิดเผยแพร่การที่จะให้ผู้บริโภคทราบผลักดันได้ฟังรายการวิทยุดาวเทียม ที่สำคัญสถานีวิทยุดาวเทียม ไม่ได้อยู่ใต้กฎระเบียบของรัฐบาล เมื่อการกระจายเสียงทั่วไป และสัญญาณก็จะไม่ถูกควบคุมไม่ว่าคนฟังจะอยู่ที่ใดในโลก

ผู้ที่สนับสนุนเทคโนโลยีใหม่ ๆ ซึ่งให้ความจริงว่าคนเดินทางจะสามารถฟังรายการโปรดได้ไม่ว่าจะเดินทางไกลเพียงใด และผู้ฟังในชนบทก็จะมีทางเลือกมากขึ้น ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในสหรัฐฯ

โทรศัพท์: อนาคตจักร 3 ยักษ์ใหญ่

ตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 โทรศัพท์ได้พัฒนาจนกลายเป็นลือยอดนิยมในสหรัฐฯ มีอิทธิพลมากมายต่อการเลือกตั้ง และวิธีชีวิตของคนในประเทศไทย ใน พ.ศ. 2543 คนในเมือง 100 ล้านคนหลังคาเรือน (หรือร้อยละ 98.2) มีเครื่องรับโทรศัพท์อย่างน้อย 1 เครื่องและโดยเฉลี่ยจะมี 2.4

เน็ตสื่อพิมพ์อเมริกัน
ส่วนใหญ่จะให้อ่านทางอินเทอร์เน็ต และคนที่ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัวและชื่อมโยงเข้ากับระบบอินเทอร์เน็ตได้ก่อตั้ง
US: media

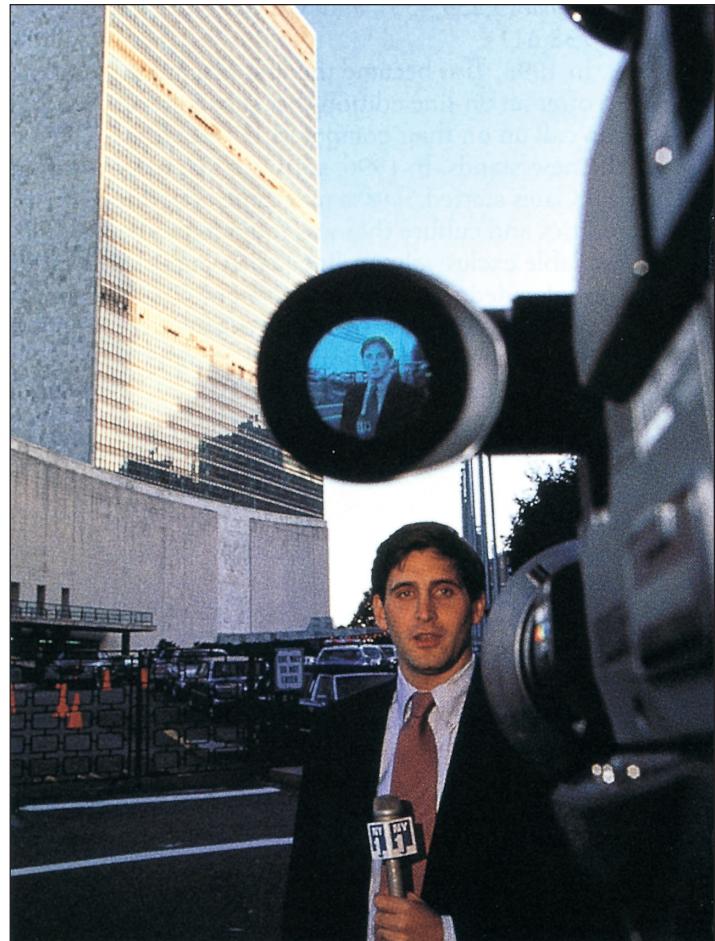
เครื่องต่อหลังคาเรือน

เครื่อข่ายสถานีโทรทัศน์เอกชน 3 เครื่อข่ายที่ถ่ายทอดรายการโดยไม่คิดมูลค่าและมีรายได้จากการโฆษณาเดิม NBC, CBS และ ABC มีส่วนแบ่งการตลาดร้อยละ 90 ในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1950 ถึง 1970 ในคริสต์ทศวรรษ 1980 บริการเดิมโทรทัศน์ที่ถ่ายทอดลัญญาณผ่านดาวเทียมและได้รับความนิยมอย่างรวดเร็วทำให้ความได้เปรียบของเครือข่ายโทรทัศน์ห้ามสาม烙ลง เมื่อถึง พ.ศ. 2543 เกือบร้อยละ 70 ของครอบครัวอเมริกันก็เป็นสมาชิกโทรทัศน์ระบบดิจิตอล และรายการที่เป็นของสถานีโทรทัศน์นอกเหนือเครือข่ายห้ามสามมีผู้ชมกว่าร้อยละ 30 ของทั้งหมด เดิมโทรทัศน์มีห้องที่ฉายภาพยนตร์ตลอด 24 ชั่วโมงซึ่งมีอยู่หลายช่อง ซึ่ง Cable News Network ที่เหตุ เทอร์เนอร์ก่อตั้งขึ้นซึ่งเสนอข่าวตลอดทั้งวัน และซึ่ง MTV ที่มีรายการเพลงมิวสิควิดิโอ

ในขณะเดียวกัน เครือข่ายโทรทัศน์เชิงพาณิชย์แห่งที่ลีคือ Fox ก็ถือกำเนิดขึ้นมาท้าทายเครือข่ายใหญ่ห้าม สถานีโทรทัศน์ห้องรีน全力以สถานีต่างก็ย้ายมาอยู่ในเครือข่ายใหม่นี้ เครือข่ายระดับชาติ 2 แห่งคือ WB และ UPN ก็เกิดขึ้นตามมา และซึ่งลัญญาณโทรทัศน์ระบบดิจิตอลมีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ

ปัจจุบันมีสถานีโทรทัศน์ของรัฐฯ 349 แห่งทั่วสหรัฐฯ แต่ละสถานีมีความเป็นเอกเทศและสนองตอบความต้องการของชุมชน แต่สถานีเหล่านี้ก็รวมกันภายใต้องค์กรระดับประเทศ คือ Public Broadcasting Service ซึ่งจัดทำรายการต่างๆ ให้ แก่ ผู้คนจากปีของประชาชนช่วยสนับสนุนการดำเนินงานของสถานีเหล่านี้เป็นบางส่วน สถานีโทรทัศน์เหล่านี้ มีผู้ชมเกือบ 100 ล้านคนต่อสัปดาห์ รายการที่เป็นที่นิยมมากรายการหนึ่งคือ "Sesame Street" ซึ่งเป็นรายการเด็กที่สอนการอ่านและคณิตศาสตร์เบื้องต้น โดยใช้ทุน การ์ตูน เพลง และละครตลกสั้นๆ

ในปลายคริสต์ทศวรรษ 1970 บริษัทโทรทัศน์ระบบดิจิตอล หรือช่องทางการให้แก่ผู้ชมเฉพาะกลุ่ม รายการของ Silent Network มีภาษาเยอรมันบรรยายให้ผู้ชมที่สืบัญญาทางการได้ยิน ใน พ.ศ. 2531 คริสต์เตเฟอร์ วิทเทล ก่อตั้งเครือข่ายเคเบิลชื่อ Channel 1 ซึ่งถ่ายทอดรายการการศึกษา ซึ่งมีโฆษณาด้วย สำหรับนักเรียนอเมริกัน ในชั้นมัธยมปลายประมาณ 40 การซื้อขายต่อระหว่างคอมพิวเตอร์ โทรทัศน์ และเคเบิลใหญ่เก้า ทำให้โอกาสที่จะมีรายการโทรทัศน์แบบปฏิสัมพันธ์เป็นไปได้มากขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้ชมเลือกเฉพาะรายการที่ตนต้องการชมในเวลาที่ต้องการ

ปัญหาในปัจจุบัน

ชาวอเมริกันหลายคนไม่พอใจกับระดับความรุนแรงที่สูงขึ้นทางโทรทัศน์ เพื่อตอบสนองการร้องเรียนของประชาชนและแรงกดดันจากภาคองค์กร เครือข่ายโทรทัศน์ 4 แห่ง คือ ABC, CBS, NBC และ Fox ตกลงกันใน พ.ศ. 2536 ว่า จะแจ้งให้ผู้ชมเพื่อทราบว่ารายการที่กำลังจะออกอากาศ มีเนื้หาที่รุนแรง และสถานีโทรทัศน์ระบบดิจิตอลเพียงห้องที่จะออกคำเตือนชั่วขณะเดียวกัน ใน พ.ศ. 2539 สถานีโทรทัศน์เชิงพาณิชย์และสถานีเคเบิลก็ก้าวต่อไปอีกขั้นหนึ่ง โดยให้มีระบบจัดระดับรายการตามความรุนแรง เนื้อหาเรื่องเพศ และ/หรือภาษาที่หยาบคาย สัญลักษณ์ที่ระบุระดับของรายการจะปรากฏขึ้นบนหน้าจอตอนต้นรายการ และระหว่างรายการเป็นช่วงๆ

มาตรการที่ทำด้วยความสมัครใจ เช่นนี้จะเป็นที่พอใจมากกับกฎหมายที่ออกโดยรัฐบาลซึ่งอาจเป็นการละเมิดบทແ เพิ่มเติมรัฐธรรมนูญบทแรก วิธีแก้ไขอีกอย่างหนึ่งคือวิธีทางเทคนิค เมื่อต้น พ.ศ. 2541 เครื่องรับโทรทัศน์ที่จำหน่ายในสหราชอาณาจักรเรียกว่า "วี-ชิป" (V-chip) ซึ่งทำให้ท่อแม-

(หน้าตรงข้าม) นักข่าวของ “นิวยอร์ก 1” ซึ่งเป็นเครือข่ายโทรทัศน์ที่เสนอแต่รายการข่าวเพื่อว่าพลา阔าอาคารสรรพาตประชาชาติ (ภาพหน้านี้ จำกบูลงล่าง) ประธานาริบดี จอร์จ ดับเบลยู บุช พับส์มอลชันที่ห้องแถลงข่าวของทำเนียบขาว, แผงหนังสือพิมพ์ในครา นิวยอร์ก, สาธุคุณ เจสซี แจ็กสัน แกนนำขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิพลเมืองพุดคุยในรายการวิทยุ

สามารถปฏิบัติภาระการรายงานการที่ไม่อ่อน弱ให้ลูกๆ ชุมได้
ปัญหาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับสื่อคือชื่อชาวเมริกันกำลังเผชิญอยู่
และเป็นที่ถกเถียงกันมากไม่เกี่ยวกับเทคโนโลยีเท่าใดนัก แต่
เกี่ยวข้องกับแนวคิดที่มีมาช้านานเรื่องความเป็นส่วนตัวมากกว่า
นั่นคือ เรื่องส่วนตัวของบุคคลครัวจะถือเป็นเรื่องที่ไม่ควร
ให้ใครเข้ามายุ่งกี่ยวหรือไม่มีเรื่องเข้าผู้คนกล้ายเป็นคนเมื่อเลี้ยง
ใน พ.ศ. 2531 วุฒิสมาชิก แกร์ ยาเรต ผู้สมัครรับเลือกตั้ง
เป็นประธานาธิบดีถือโอกาสจากการเข้าซื้อตำแหน่งหลังจากสื่อ
เปิดเผยว่าเขามีความล้มเหลวที่ภูมิส่วนตัวที่ไม่ควร
จากทั้งสองพรรคต่างร้องเรียนว่าสื่อ “ทำเรื่อง” พากษาและ
สมชายหัวหน้าบ้านของสถาบันการเมืองและสถาบันทางการเมือง
หัวเสือ นักวิจารณ์หลายคนเชื่อว่า การที่สื่อสอดสูสอดหึ่นมาก

ขึ้นเรื่อยๆ จะทำให้คนที่มีความสามารถไม่กล้าเข้ามาเล่น^{การเมือง}

อย่างไรก็ตาม ในอดีต นักข่าวมักจะสมคบคิดกับ
นักการเมืองเพื่อปิดบังไม่ให้ประชาชนทราบด้วยของตัว
ไม่เคยมีการล่าวถึงหรือมีการถ่ายภาพร่วงภายใต้พิการของ
ประธานาธิบดี แฟรงคลิน รูสเวลต์ และสุภาพที่อ่อนแอของ
รูสเวลต์ถูกปิดเป็นความลับ ไม่ให้ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง^{ทราบ}
ทราบเมื่อเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมัยที่สี่ ใน พ.ศ. 2487
แม้ว่าคนส่วนใหญ่อาจจะเลือกรูสเวลต์อยู่ดี แต่การปกปิด^{ด้วย}
ความจริงจะเป็นการไม่เชื่อสัตย์ในสายตาของคนเมริกัน
ส่วนมาก ในปัจจุบันเชื่อว่าในระบบประชาธิปไตย การเบิด^{เผย}
เผยข้อมูลให้ทราบจะดีกว่าการปกปิดไว □

ผู้อ้อเพื่อภาพ:

ผู้อ้อเพื่อภาพ: หน้า 3: © เดวิด บูโนฟ์, ชานา, หน้า 6: จากบันลงล่าง: New York State Department of Economic Development, เคвин เดลี่ย์, สำนักงาน
อุตสาหกรรมแห่งชาติ, หน้า 7: ตามเข็มนาฬิกาจากบนลงล่าง: © สตีฟฟัน แฟร์รี, Gamma Liaison, แบรนน นากิตี, เดอะวอร์ชิปป์ไรมอร์, © ชัลเบอร์ต ทรัฟเมน,
© เจฟฟ์รี่ เ. ฟอกซ์, หน้า 10 ขวา: © ทอม ทิล, หน้า 11 ซ้าย: Vermont Department of Tourism & Marketing, หน้า 11 ล่างขวา: Boston University
Photo Services, หน้า 14 ตามเข็มนาฬิกาเริ่มจากบนลงล่าง: © สตีฟ วิดเลอร์, ส్ตో กิวิส จำกัด, มหาวิทยาลัยเซนต์ลอมาร์, เมืองแคนดัน รัฐ
นิวยอร์ก, New York State Department of Economic Development, ปีเตอร์ เมน © The Christian Science Monitor, หน้า 15 บนซ้าย: © ทอม & ดี แอนน์
แมคคาร์ธี, PhotoEdit, หน้า 15 บนขวา: © เคริค อี. ฟิวรัน, หน้า 15 ขวา ภาพที่สองจากซ้ายบน: © จี. อาเรนส์, เอช. อาเรนส์สตอร์ง โรบิร์ตส์ จำกัด, หน้า
15 ล่างซ้าย: © แกร์ โอดอร์วิ้ง, Tony Stone Images, ชิคาโก, หน้า 17 บนสุดซ้าย: © เดบอราห์ เดวิส, PhotoEdit, หน้า 17 กลางซ้าย: © เจฟฟ์ เอ็นรี, หน้า
17 ล่างขวา: © แคริค เจนส์ หน้า 20: U.S. National Archives and Records Administration, หน้า 21: © ดอริส ดิวิตต์, Tony Stone Images, ชิคาโก, หน้า
24 บนซ้าย: © บิลล์ บาร์ลีส์, หน้า 24 กลางซ้าย: © เอ็ด ชิมบ์สัน, Tony Stone Images, ชิคาโก, หน้า 24 ล่าง: © โอลิเวอร์ ชีม. ไลต์ฟุต ที่ 3, Nawrocki
Stock Photo, หน้า 25 บนซ้าย: © บั๊ดดี้ เมลส์, Travel Stock, หน้า 25 กลางซ้าย: © มาวร์ ชีกิล, Tony Stone Images, ชิคาโก, หน้า 25 ล่างขวา: แกร์ เ.เจ.
อดัมส์, National Park Service, หน้า 32: สถาปัตยกรรมราชวงศ์สหราชอาณาจักร, หน้า 34 ตามเข็มนาฬิกาจากบน: เค็น ไยเนน, AP/Wide World Photos, © บีบอน
เดมริช, Uniphoto, © แทรี่ ฟาร์เมอร์, Uniphoto, Uniphoto, หน้า 35: แบร์รี พิตซ์เจอร์ล์ & ดไวท์ ไซเมอร์ส, หน้า 42 บนลงล่าง: © วิช พรีชามน, © เจ.
เนททิลส์, เอช. อาเรนส์สตอร์ง โรบิร์ตส์, © เอ็ด ลัลโลม, Gamma Liaison, หน้า 43 ตามเข็มนาฬิกาจากบนซ้าย: © เจฟฟ์ แวนกู, © แกร์ ดี. แมคไมเดล,
Root Resources, วิชาวดี ไซน์วอลด์, AP/Wide World Photos, © เจมส์ ชเนปฟ์, Gamma Liaison, หน้า 47: © พอล เอส. เยาเวลล์, Gamma Liaison, เจฟฟ์
มิลเลอร์, University of Wisconsin-Madison Office of News and Public Affairs, © เอมาน คาชาทูเรียน, Gamma Liaison, หน้า 50 บนลงล่าง: © เอลลิส
เยอร์วิก, Stock Boston; Iowa State University; จอห์น เอ็คเมอนด์ส, AP/Wide World Photos, หน้า 51 ตามเข็มนาฬิกาจากบนซ้าย: © พอล เอส. เยาเวลล์,
Gamma Liaison; เจฟฟ์ มิลเลอร์, University of Wisconsin-Madison Office of News and Public Affairs; © อาเรนส์ คาชาทูเรียน, Gamma Liaison, หน้า 54:
Thomas Jefferson University College of Graduate Studies, ฟิลาเดลเฟีย, Pennsylvania. หน้า 55: Space Telescope Science Institute. หน้า 58, บนลง
ล่าง: องค์กรบริหารการบินและอวกาศแห่งชาติ; กระทรวงพลังงานสหราชอาณาจักร. หน้า 59, ตามเข็มนาฬิกาจากบนขวา: © เอวิค อิลเดอบาร์น์, นักวิจัย
ทางภาพถ่าย; Science Photo Library; Celebrity Photo. หน้า 62: ดไวท์ ไซเมอร์ส. หน้า 65, ตามเข็มนาฬิกาจากบนขวา: © ใจนาธาน เอลเดอร์ฟิล,
Gamma Liaison; © สตีฟ ลิสส์, Gamma Liaison; Porterfield/Chickering; เอช. อาเรนส์สตอร์ง โรบิร์ตส์; © สตีฟ ลิสส์, Gamma Liaison. หน้า 68: © อเล็กซิส
ดูคลอส, Gamma Liaison. หน้า 69: กระทรวงการเคหะและพัฒนาครรษณ์สหราชอาณาจักร. หน้า 72, บนลงล่าง: จอห์น ดิลเรอร์, AP/Wide World Photos; © ทอดด์
บูเนียน, © พ.ศ. 2538 แจ็ค สตอร์, Photolink. หน้า 73: ยังชาติ(พ.ศ. 2497-2498, วันที่อยู่ทางด้านหลัง พ.ศ. 2497) © เจสเปอร์ จอนท์ Licensed by
VAGA(Visual Artists and Galleries Association, Inc.), นิวยอร์ก, และ พิธีอภิภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่, นิวยอร์ก, ของชาร์ลูจ้าพิลลิป จอห์นสัน เพื่อเป็นเกียรติแก่
อัลเฟรด เอช. บาร์, จูเนียร์, ภาพถ่าย © พ.ศ. 2540 พิธีอภิภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่, นิวยอร์ก. หน้า 76, บนลงล่าง: © สตีเวน บูร์ก, © นุสัยส์ กัปบี, The Image
works; © พ.ศ. 2541 Willem De Kooning Revocable Trust/Artists Rights Society (ARS), นิวยอร์ก, และ © พิธีอภิภัณฑ์ศิลปะแห่ง Cleveland, พ.ศ. 2537,
ลีโอนาร์ด ชี. เยนนา, จูเนียร์, ทุน, พ.ศ. 2530.63. หน้า 80, บนลงล่าง: สตีเวน เฮนน์, AP/Wide World Photos; มาวร์ ลูนนียาน, AP/World Wide Photos;
ฉอน บอดดิวิน, AP/World Wide Photos. หน้า 82: จีน สวีนี, The Baltimore Sun. หน้า 83: นิค วัลส์, AP/Wide World Photos. หน้า 86: วิชาร์ด กรีน,
AP/Wide World Photos. หน้า 87, ตามเข็มนาฬิกาจากบนซ้าย: พอล วอร์นอร์, AP/Wide World Photos; สตีฟ เซอร์นิน, AP/Wide World Photos; คริส
พิชเชล, AP/Wide World Photos. หน้า 90: สตีฟ ลิสส์, Time Magazine. หน้า 91: © คลอดดิโอ เกสคิวชี. หน้า 94: © จอห์น เลวี, Gamma Liaison. หน้า 95,
บนลงล่าง: จอห์น เอ็คเมอนด์ส, AP/Wide World Photos; © ใจนาธาน เอลเดอร์ฟิล, Gamma Liaison; ดไวท์ ไซเมอร์ส

II W U N̄ Ā H Š Ū G I U S U

